NL

rooted

14 April - 20 Mei, 2023

Marie-claire Messouma Manlanbien, Odonchimeg Davaadorj, Nona Inescu & Clarinde Wesselink

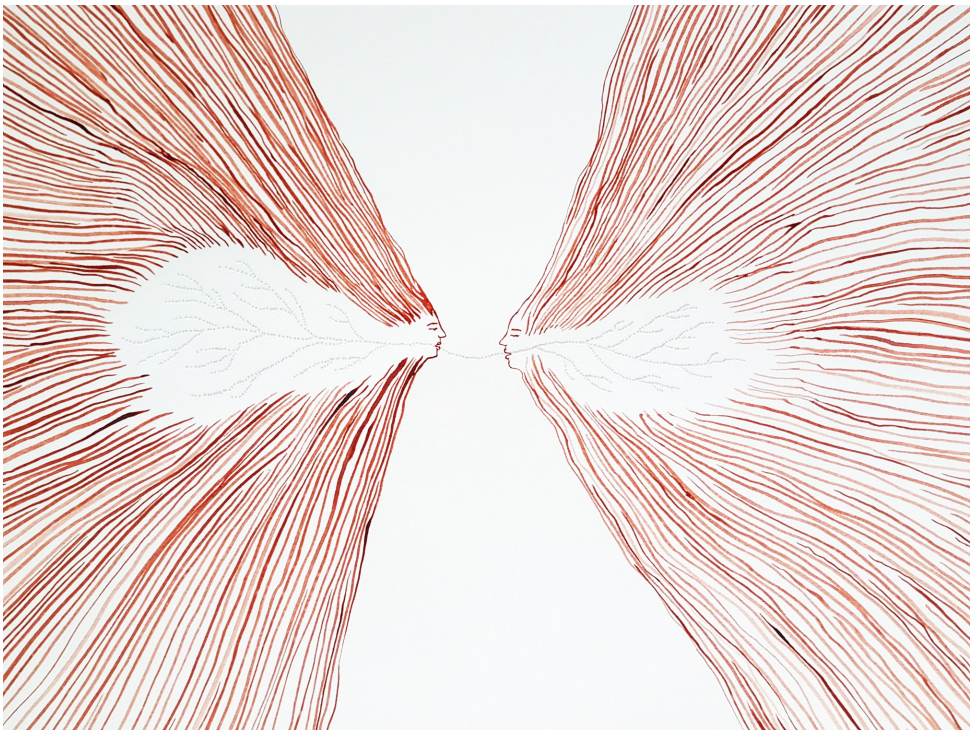

Odonchimeg Davaadorj, Inner roots 1, 2020, Chinese ink and perforations on paper, 50x65cm, courtesy backslash

AKINCI presenteert met trots werk van Marie-Claire Messouma Manlanbien, Odonchimeg Davaadorj en Nona Inescu wat voor het eerst in Nederland te zien zal zijn. In de 'attachment space' is de film *The Brook*, een nieuw project van Clarinde Wesselink te zien.

In deze tentoonstelling met de titel *rooted* brengen we werken samen die verbanden onderzoeken tussen het vrouwelijk lichaam, het ingebed zijn in de natuur, in cultureel erfgoed en de kunst van het vertellen van verhalen.

Marie-Claire Messouma Manlanbien woont sinds 2004 in Parijs sinds ze het door oorlog verscheurde Ivoorkust verliet. Het werk van Manlanbien bestaat uit textiel, tekeningen, sculpturen, fotografie, video en installaties. Ze omschrijft zichzelf dan ook als een 'storyteller with mediums.' In haar werk brengt Manlanbien verschillende culturen samen en versmelt ze traditioneel handwerk met stedelijke industriële processen. Binnen de installaties creëert Manlanbien geactiveerde ruimtes waarin een verscheidenheid aan mediums samensmelten als een vorm van continu onderzoek om volgens haar woorden 'creolisering en culturele synthese' te begrijpen. Uitgebreide textielwerken worden complexe kaarten van meervoudige identiteiten en diverse ecosystemen waar verschillende verhalen elkaar ontmoeten en nieuwe verhalen ontstaan. Kortstondige poëtische vertellingen verschijnen in Manlanbiens delicate werken op textiel en papier, maar hebben vaak ook een duidelijke verwijzing naar intersectionaliteit. Zo vormen haar werken nieuwe topografieën rondom de thema's van vrouwelijkheid.

Odonchimeg Davaadorj is een kunstenaar gevestigd in Parijs, oorspronkelijk afkomstig uit Mongolië. In haar installaties met voornamelijk werken op papier en textiel verwerkt Davaadorj de begrippen ecologie, milieu, natuur en levende wezens. Vanuit wezens die half mens, half vogel zijn, hoofden van slapende mensen met planten die uit hun ogen en mond groeien groeien wrotels, roots. In de artistieke wereld van Odonchimeg Davaadorj zijn er geen grenzen tussen mens, plant en dier. Alles is met elkaar verbonden, symbiose krijgt vorm of laat nieuwe organismen ontstaan die onmogelijk te classificeren zijn.

Net als in het werk van Marie-Claire Messouma Manlanbien spelen het vrouwelijk lichaam, de natuur, cultureel erfgoed en het bereiken van de ander door het vertellen van universele verhalen een rol. De materialen die Davaadorj gebruikt zijn voornamelijk waterverf en inkt op papier, maar ze verplaatst haar figuren die van de ene vorm naar de andere muteren gemakkelijk naar het medium textiel, keramiek of installatie. 'Het belangrijkste dat ik met mijn kunst probeer op te roepen, zijn de verbanden: verbanden tussen mensen, tussen mens en natuur, tussen natuur en dieren enz. We zijn in wezen afhankelijk van elkaar en elk levend wezen maakt deel uit van dit ecosysteem. Die schakels zijn echter kwetsbaar, net als de rode draden die ik gebruik om verschillende levende wezens in mijn tekeningen met elkaar te verbinden.'

Nona Inescu woont en werkt tussen Berlijn en Boekarest. Inescu's artistieke praktijk is interdisciplinair en omvat fotografie, installaties, sculpturen en videowerken. Vanuit een theoretisch en literair perspectief richten de werken zich op de relatie tussen het menselijk lichaam en de omgeving en de herdefiniëring van dit onderwerp met een posthumane toets. Concepten van geologische tijd en onze intense verwevenheid met onze omgeving vormen een esthetiek van een oer-eigentijds samenzijn in een organische en biologische geïndustrialiseerde wereld.

'In mijn werk ben ik geïnteresseerd in de overlapping van menselijke en niet-menselijke lichamen en processen.' Inescu is gefascineerd door stenen en koralen, omdat hun ontwikkeling en groei zo'n ander tijdsbestek hebben dan het menselijk lichaam. Bijzonder interessant is het feit dat het menselijk lichaam de moleculaire structuur van koralen deelt. Dit is volgens Inescu een veel voorkomende link tussen deze dieren en mensen. 'Koralen sterven uit vanwege de menselijke impact op de planeet, terwijl mensen manieren vinden om koraalskeletten in hun lichaam te integreren, via implantaten of koraalcalciumsupplementen.' Onlangs werd het motief van de hand een noodzakelijk en terugkerend onderdeel van het oeuvre van de kunstenaar. In tegenstelling tot het werk van Marie-Claire Messouma Manlanbien en Odonchimeg Davaadorj, drukt Nona Inescu haar ideeën niet uit door haar handen te gebruiken om tekeningen of objecten te maken. In plaats daarvan fungeren handen als een marker voor menselijke schaal en aanwezigheid; maar ook als identificatiemiddel; als een kaart voor de toekomst, bekeken vanuit een evolutionair oogpunt.

Clarinde Wesselink is een Nederlandse bewegingskunstenaar. Begrippen als leegmaken, vergeten en 'inter-being' komen terug in haar somatische performances en choreografieën. Na haar afstuderen aan de Gerrit Rietveld Academie in Amsterdam ontwikkelde ze haar eigen bewegingsmethodiek. Het werk van Wesselink verkent de mogelijkheid om choreografieën te creëren in co-creatie met verschillende levende wezens, zoals hagedissen, bijen en kevers die in het donker navigeren met behulp van de positie van de sterren. Ze probeert te begrijpen hoe een bewegingstaal tussen ons en andere entiteiten eruit zou zien. Terwijl ze de ritmes en bewegingen van niet-menselijke entiteiten volgt, raakt haar werk verweven met de choreografieën van de aarde.

Op het eerste gezicht opent het werk van Clarinde Wesselink droomachtige werelden, afgezien van de tijdelijkheid, politiek en beperkingen van het dagelijks leven en de ruimte. Werelden die degenen die ze betreden zelfs gevoelens, gewaarwordingen en gedachten toestaan buiten het menselijke rijk. Het zelf is niet langer een enkelvoudig zelf, blijvend in tijd en ruimte, maar een zelf dat verschilt van, en zichzelf vermenigvuldigt met elke gedragsherhaling en elke nieuwe ontmoeting.

In de fotografische werken *The Garden* hebben atleten niet langer controle over hun lichaam en omgeving, maar zijn ze onderdeel geworden van een choreografie, samen met het water en de bodem. In de film *The Brook* is het menselijk lichaam niet langer een 'zelf', maar heeft het zijn sociale vastberadenheid verloren door de ogenschijnlijk ontijdige tijd van de steen te betreden. En in het werk *Rust* is de natuur niet langer een neutrale grond, maar een voortdurende transformerende kracht. Als je je echter wat langer in de werelden van Wesselink begeeft, wordt het duidelijk dat hun impact of betekenis verder gaat dan slechts tijdelijke ontsnappingen aan mensgerichtheid. Om preciezer te zijn, Wesselinks werelden confronteren ons met een reeks paradoxen, waarvan je zou kunnen zeggen dat ze de kern vormen van de uitdagingen waarmee onze samenlevingen worden geconfronteerd met betrekking tot de innerlijke en uiterlijke natuur.

De werelden van *The Brook, Rust* en *The Garden* nodigen 'ons' niet zomaar uit als passieve toeschouwers, maar dagen de grenzen en mogelijkheden uit van wat een 'wij' als mens zou kunnen inhouden en waar dit 'ons' terecht zou kunnen komen, in het bijzonder met betrekking tot de dreigende ecologische catastrofe.

Biografieën

Marie-Claire Messouma Manlanbien werd in 1990 geboren in Parijs, waar ze nu ook woont en werkt. Ze studeerde tussen 2011 en 2016 aan de École nationale supérieur d'art, Paris-Cergy, nadat ze in 2010 afstudeerde als grafisch ontwerper, en was artist in residence bij Cité des arts, Parijs en Cécile Fakhoury, Abidjan, Ivoorkust. Ze had solotentoonstellingen in het French Institute, Berlijn (2022); Orangerie du Senat, Parijs (2021); Galerie Primo Marella, Milaan (2019); 50GOLBORNE Gallery, Londen (2019). Ze heeft onlangs collectief geëxposeerd bij MAMAC, Nice (2023); Musée Cères Franco, Montolieu (2022); Koninklijke Academie van Beeldende Kunsten, Londen (2021); Céline Fakhoury, Abidjan (2021); Somerset House, Londen (2020); Sargent's Daughters Gallery, NYC (2020); MO CA, Brescia (2019); 38ste EVA Internationaal, Limerick (2018).

Odonchimeg Devaadorj werd in 1990 in Mongolië geboren en woont en werkt nu in Parijs. Ze studeerde tussen 2014 en 2016 aan de École nationale supérieur d'art, Paris-Cergy en studeerde af aan het Bohemia Institute, Tsjechoslowakije in 2009. Solotentoonstellingen in 2023 zijn in Museum Folkwang, Essen en in Backs\ash gallery, Parijs. Ze nam onlangs deel aan de groepstentoonstellingen in MAMAC, Nice (2023); Huis Caillebotte, Yerres (2023); l'Eté des Serpents, Arles (2022); Départementaal domein de Chamarande (2022); Âme Nue, Hamburg (2021); L'Espace de Christian Brest, Parijs (2021); Centre d'art Transpalette, Bourges (2021); CAC, Meymac (2019).

Nona Inascu werd geboren in 1990, woont en werkt tussen Berlijn en Boekarest. Ze voltooide haar studies in de zomer van 2016 aan de National University of Arts in Boekarest (Afdeling Fotografie en Video) nadat ze in 2010 afstudeerde aan het Chelsea College of Art & Design in Londen en in 2011 aan de Royal Academy of Fine Arts in Antwerpen. had solotentoonstellingen in CAP Centre d'art, Saint-Fons (2023); SpazioA, Pistoia (2021); Künstlerhaus Bremen (2019). Recente groepstentoonstellingen vonden plaats in Kunstraum Niederoesterreich, Wenen (2023); MAMAC, Nice (2023); Kunstraum Kreuzberg, Berlijn (2022); basis, Frankfurt (2022); Museo della Montagna, Turijn (2022); Centrum Clark, Montreal (2021); Art Encounters Biënnale, Timișoara (2021); Peles Empire, Berlijn (2020); Tallinn Art Hall, Estland (2020).

Clarinde Wesselink werd geboren in 1991 in Gorssel, NL, studeerde af aan de Gerrit Rietveld Academie in Amsterdam (2010-2014) en maakte kennis met de improvisatiedansscene in Berlijn. Ook beoefende ze in Butoh een verzameling verschillende Japanse dans- en krijgskunstvormen. Recente shows en performances vonden plaats in Dat Bolwerck Zutphen, NL (2022); Kunstkapel Amsterdam (2021); SIGN, Groningen (2019); Knockvologan-Studies, Isle of Mull, Schotland (2019); RAUM Utrecht (2018); Nieuw Dakota, Amsterdam (2018), a.o.m.